

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῆ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶν γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι. Δ'. Ἀπάντησις εἰς τὸν «Ριζοσπάστην» τῆς «Ἀκροπόλεως». — Τὸ ἐν Λονδίῳ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν. — Αἱ γυναῖκες ψευδόμεναι (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν. — Ἡ ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ ἔξωτερικῷ (ὑπὸ κ. Μαρίας Πινέλλη). — Μαρία Θεοχάρη. Γ'. — Ὁ πόνος τῆς μάννας (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσάνου. — Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀξιωματικοῦ (ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Μοντουόρη). — Γνώμαι καὶ ἰδέαι. — Εἰδοποιήσεις.

Αἱ ἀδικοῦσαι καὶ αἱ ἀδικούμεναι

(Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἄρθρων τοῦ «Ριζοσπάστου» τῆς «Ἀκροπόλεως»)

Δ'

Μεγάλως ἀκόμη ἀδικημένη κατὰ τὸν «Ριζοσπάστην» καὶ πάλιν εἶνε ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος τῆς μέσης τάξεως, ἡ ὁποία μὲ διακοσίας καὶ τριακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα ὀφείλει καὶ νὰ δώσῃ τροφὴν ὑγιεινὴν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς καὶ νὰ τὰ ἐνδύσῃ καὶ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσῃ. Εἶνε καὶ αὐτὴ τὸ φερέπον ὄν καὶ τὸ θῦμα ὄν κατὰ τὴν ὠραίαν καὶ πιστὴν τοῦ «Ριζοσπάστου» εἰκόνα.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μάλλον δυστυχὴς καὶ ἡ μάλλον ἀξιολύπητος, ὡς φαίνεται πιστεύων τοῦτο ὁ γράφων. Ἐὰν εἶνε νοήμων καὶ λογικὴ κονοῖζει τὰ ἔσοδά τῆς μὲ τὰ ἐξοδά τῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ ὅπως δῆποτε τὸ ποθητὸν ἰσοζύγιον. Γίνεται ἐργάτρια καὶ διδάσκαλος καὶ βιομήχανος τῆς οἰκογενείας ἀλλ' εἶνε καὶ κυρία ἐν ταῦτῳ καὶ σύζυγος ἐν ταῦτῳ καὶ μητέρα. Ἐχει μίαν μεγάλην θέσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐὰν τὸ παρὸν δὲν τὴν ἱκανοποιῇ, δύναται νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον. Ὁ σύζυγός τῆς, λέγει, ὁ «Ριζοσπάστης», τὴν προδίδει, διότι εἰς τὴν βιοπάλην αὐτὴν μαρκίνονται ἐνωρίς τὰ ρόδα τῆς νεότητός τῆς.

Ἄλλὰ μήπως οἱ σύζυγοι, κατὰ τὸ πλεῖστον, δὲν προδίδουν καὶ τὰς νέας καὶ τὰς ὠραίας καὶ ἀμερίμνους καὶ ἀέργους καὶ ἀνηθρὰς γυναῖκας τῶν; Καὶ δὲν εἶνε ὁ ἀνὴρ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον ὄν πολύγαμος; Ἄλλ' ἐκεῖνη ἔχει τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς χαρὰς καὶ τὰς γοητείας καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς μητρότητος. Ἐκεῖνη ἀναγεννᾶται καὶ γίνεται πάλιν νέα, ὅταν βλέπῃ τὰ παιδιὰ τῆς ἀνηθρὰ καὶ εὐμορφα ὅταν ὄνειροπολῇ τὸ μέλλον τῶν ὅταν τὸ ἐλπίζῃ αἴσιον καὶ καλὸν καὶ μέγα. Καὶ ποία μητέρα δὲν τὸ βλέπει τὸ μέλλον αὐτὸ ὠραῖον, φωτεινὸν, δοξασμένον διὰ τὰ παιδιὰ τῆς;

Ἡ μητρότης, τὴν ὁποίαν ὁ «Ριζοσπάστης» θεωρεῖ ὡς μεγάλην ὀδύνην καὶ μέγα μαρτύριον διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ μητρότης τὴν ὁποίαν φαίνεται πιστεύων ὅτι ἀπεύχονται αἱ σημεριναὶ γυναῖκες, ἡ μητρότης εἶναι τὸ μέγα στάδιον, τὸ μέγα ἔργον, ὁ μέγας προορισμὸς τῆς γυναίκος. Ἡ φύσις ἤξευρε βεβαίως τί ἔκαμνεν, ὅταν ὦριζεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸν μέγαν πόνον τῆς μητρότητος. Τῆς ἐχάριζε μὲ αὐτὸν καὶ τὴν ὑπερτάτην χαρὰν καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀπόλαυσιν, τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐπιδεκτικὸς. Τῆς ἐχάριζε τὴν ἀτελείωτον ἀγάπην καὶ τὴν ἀτελείωτον ἐλπίδα καὶ τὴν ἀτελείωτον νεότητα καὶ τὴν ἀτελείωτον εὐτυχίαν. Διότι ἡ σύζυγος καὶ ὅταν παύσῃ νὰ ἀγαπᾶται καὶ ὅταν καταπέσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὁ ῥόδιος πέπλος τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ἡ παρθενικὴ φαντασία τῆς εἶχε συλλάβει, καὶ ὅταν ἡ σκληρὰ πραγματικότης τῆς ἀποκαλύψῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ ψεύδη καὶ τὰς πλάνας τῆς ζωῆς, ὅταν ἀπεγοητευμένη, πικραμένη, προδιδόμενη, σχεδὸν μισῇ σήμερον ὃ, τι ἐλάτρευε χθές, τότε εἰς ποῖον βωμὸν καταφεύγει διὰ νὰ προσευχηθῇ; Εἰς τὸ παιδικὸν λίκνον. Εἰς ποῖον οὐρανὸν ἀντλεῖ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς τῆς; Εἰς τὸν οὐρανὸν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ τέκνου τῆς. Εἰς ποῖου τὸ μειδίχμα ἀντλεῖ τὴν ἐλπίδα, εἰς ποῖου τὸν γέλωτα τὴν χαρὰν; Εἰς τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ

Πολιτική

1ον Εύθνη της γυναικός ως πολίτιδος. 2ον 'Ανάπτυξις παρά τη γυναικί της συνειδήσεως του προς τὸ δημόσιον καθήκοντος. 3ον Γυναικεία δικαιώματα. 4ον Αἱ γυναῖκες ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ. 5ον Θέσις τῆς γυναικός ἐν τῇ κοινότητι.

Νομοθεσία καὶ Βιομηχανία

1ον Πολιτικὴ ἀνεκτικότητα τῆς γυναικός. 2ον Εἰδικὴ νομοθεσία τῆς ἐργασίας. 3ον Νομοθεσία διὰ τὰς ἐργατικὰς τάξεις. 4ον 'Η στάσις τῶν διαφόρων πολιτικῶν κομμάτων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς θέσεως τῆς γυναικός ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. 5ον 'Αποκέντρωσις τῆς ἐργασίας. 6ον 'Αρχαὶ ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου. 7ον 'Η οἰκιακὴ βιομηχανία.

Ζητήματα κοινωνικά

1ον 'Ανάγκη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἠθικῆς διὰ τὰ δύο φύλα. 2ον 'Η ἐγκράτεια. 3ον Αἱ γυναικείαι λέσχαι. 4ον Τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου. 5ον Προλήψεις καὶ ποινά. 6ον 'Αποικισμοὶ τῶν Καλλιτεχνία καὶ διασκέδασις. 7ον 'Αποταμιευτικὰ ταμιευτήρια διὰ τὴν γῆρας. 8ον Σπουδαιότης τοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ ζωῇ.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΨΕΥΣΤΡΙΑΙ

Εἰς ὥρατον ἄρθρον τοῦ παρισίου «Journal» ὁ κ. Paul Adam κατηγορεῖ τὰς γυναῖκας, διότι ψεύδονται. 'Η κ. Μαρία Μαρτέν, ἰδοὺ τί ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Adam :

«Ὁ κ. Paul Adam ἔχει ἀνεπιτήρητος δίκαιον. Τὸ ἐξομολογούμεθα ταπεινότερα. Αἱ γυναῖκες ψεύδονται, ψεύδονται μάλιστα συχνότατα εἰς τὰς ἀσημάντους περιστάσεις, ὡς καὶ εἰς τὰς μεγάλας.

Εἶναι τοῦτο ἐκ κληρονομικότητος. Τὰ ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ἀνεξάλειπτα ἔχνη τῆς δουλείας, εἰς τὴν ὁποίαν αἰῶνες ἀνδρικοῦ βαρβαρισμοῦ ἐκράτησαν τὴν γυναῖκα, εἶναι τούτου παρὰ τὸν ὅσον, ὡς λέγει ὁ συγγραφεὺς. Δὲν τὸ πολυπιστεύομεν ἔμως, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐὰν αἱ ὑποδουλωμένα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἑτῶν γυναῖκες ψεύδονται, οἱ ὑποδουλωσάντες καὶ ὑποδουλοῦντες αὐτὰς ἄνδρες ἐψεύδοντο καὶ ψεύδονται ἀκόμη περισσύτερον. 'Η ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς δὲν εἶναι ἢ ἐν μακρὸν καὶ ἀτελεύτητον ψεύδος, οἷα δὴ ποτε καὶ ἂν εἶναι ἢ κοινωνικὴ του θέσις. 'Ὡς ἔμπορος ψεύδεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν θρασείως, προσπαθῶν νὰ καταναλώσῃ τὸ κακὸν ἢ καλὸν ἐμπορεύμα του εἰς διπλοῦσάν τῆς ἀξίας του τιμὴν. 'Ὡς βιομηχανικός κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς τὸν ἔμπορον. 'Ὡς δικηγόρος ψεύδεται ἐπαγγελματικῶς. 'Ὡς κοινοβουλευτικὸς ἀνὴρ ψεύδεται καὶ πάλιν, κρύπτων ὑπὸ φαεινομενικῆν αὐταπάρνησιν τὰς ἰδιοτελεῖς βλέψεις καὶ τὴν φιλοδοξίαν του. Μήπως κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς δὲν βλέπομεν τοιχοκολλημένας τῶσδε ψευδεῖς ὑποσχέσεις, τῶσδε βδελυρὰς συκοφαντίας, τῶσδε ἀνελεγκριεῖς ἐπαγγελίας;

Καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, εἰς τὸν βίον τοῦ ἔρωτος, περὶ τοῦ ὁποῦ ὀμιλεῖ ὁ κ. 'Αδάμ εἰς τὸ κατὰ τῶν γυναικῶν κατηγορητήριόν του, ποῦτος ψεύδεται περισσύτερον, ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυναῖκα; Ποῦτος ὀρκίζεται αἰῶνιον ἔρωτα, ἔταν ἐκ πείρας γνωρίζῃ ὅτι θὰ φανῇ ἐπιόρκος; Τίς ὑπόσχεται γάμον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτελεῖ; Τίς ἐγκαταλείπει τὴν προδοθεῖσαν μνηστήν;

Καὶ ἡμποροῦν νὰ συγκριθοῦν τὰ ψεῦδη αὐτὰ εἰς τὰς φρικώδεις συνεπειὰς τῶν μὲ τὰ ψεῦδη τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται μὲ πλαστὰ καὶ ψεῦδη κάλλη, ἢ αἱ ὁποῖαι παρίστανται ὡς ἀγναί, ἐνῶ πρὸ πολλοῦ, χάρις εἰς τὰ ἀν-

δρικὰ ψεῦδη ἀπώλεσαν τὴν ἀγνότητά των;

'Ἄλλ' ὅ,τι εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἰς τὴν τελείαν ἔλλειψιν ἀνδρικῆς εὐλεγεινίας, εἶναι ἢ πλήρης πρὸς αὐτοὺς πρὸς τοῦ κοινοῦ ἀπονεμομένη ἐπιείκεια. Τὰ ἀνδρικὰ ψεῦδη, εἴτε εἰς τὸ ἐμπόριον, εἴτε εἰς τὴν πολιτικὴν, εἴτε εἰς τὸν ἔρωτα, εἴτε εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶναι ψεῦδη, οὕτως εἰπεῖν, ἐπισημοποιημένα, καὶ ὁ ψεύστης ἐπιτυγχάνων, βραδίζει ἐν τῇ κοινωνίᾳ μὲ τὸ πρόσωπον ὑψηλά.

Καὶ ἔμως πόσον εὐκολώτερον θὰ ἦτο διὰ τὸν ἄνδρα παρὰ διὰ τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι εὐλεγεινὸς καὶ εὐθύς. 'Εκεῖνη θύμα τῆς καρδίας τῆς, θύμα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὑποταγῆς τῆς, δὲν τολμᾷ ἐπὶ ποινῇ ἀνυπολογίστων συμφορῶν νὰ φρίνεται ὅποια εἶναι, χωρὶς τὸ προσωπεῖον, τὸ ὅποῖον αὐτὸς ὁ ἀνὴρ τὴν ὑποχρεώνει νὰ φέρῃ. 'Εγκαταλειμμένη παρ' αὐτοῦ, ἀπαρνούμενη ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν τῆς, περιφρονουμένη ἀπὸ τὴν κοινωνίαν, πῶς ἡμπορεῖ νὰ σωθῇ, νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἢ ψευδομένη; 'Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀλήθεια δὲν ἐπάγεται δι' αὐτὴν καταστροφὴν, βεβαίως πιστεύομεν ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἀληθέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Εἴμεθα φύσει ἀγνότεραι, φύσει λεπτότεραι, ὥστε νὰ μὴ ἀγαπῶμεν τὸ ψεῦδος.

Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι γενικώτερον ἢ κοινωνία μας εἶναι ἐγκατεστημένη ἐπὶ τοῦ ψεύδους. Τὸ μικρὸν ψεύδεται ἀπὸ τὰ μικρὰ του ἔτη, ὡς ψεύδονται οἱ γονεῖς του πρὸς αὐτό. Εὐθύς ὡς καταλάβῃ θέσιν εἰς τὰ σχολικὰ ἐδώλια, ψεύδεται εἰς τοὺς καθηγητὰς του καὶ εἰς τοὺς μικροὺς συντρόφους του. Εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὅποῖον βραδύτερον ἐκλέγει, βλέπει ἑλοῦς δικαστῆρας τὴν ἀλήθειαν καὶ ζῶντας καὶ προαγομένους διὰ τοῦ ψεύδους. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐκπληττώμεθα, ἐὰν ἡ γυνὴ κάμνη τὸ ἴδιον, διότι ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς πολλὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις.

Δὲν κάμνομεν ἐνταῦθα τὴν ἀπολογίαν τοῦ ψεύδους, ἀλλ' οὔτε ἐπικρίνομεν τὸ ἄρθρον τοῦ κ. 'Αδάμ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ γυναικίφιλος ἐκπληττῆται διότι αἱ γυναῖκες ψεύδονται, χωρὶς νὰ σκέπτεται ὅτι εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὁμοιάζου πρὸς τοὺς πατέρας των.

Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ὡς καὶ τὸσα ἄλλα, θὰ ἐκλείψῃ εἰς κοινωνικὴν κατάστασιν ἀγνοτέραν καὶ ὑγιεστέραν. 'Εὰν σήμερον ἡ γυνὴ δὲν εἶναι πλέον θύμα τοῦ κατακτητοῦ, εἶναι ἔμως ὑπὸ κυριότητα. 'Ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ἔταν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἐξασφαλίσει καὶ αὐτὴ τὴν θέσιν τῆς, τότε δὲν θὰ φοβῆται πλέον τὸ σῶς. 'Η ἀδικία ἔχει πάντοτε λυπηρὰ ἐπακόλουθα. 'Η δουλεία τῆς γυναικός ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν στασιμότητα καὶ δικαιοσύνην τῆς ἀνθρωπίνης προόδου.

Περαινομεν λοιπὸν, ἐπαναλαμβάνουσαι μετὰ τοῦ κ. Paul Adam: *Ἀσημονήσωμεν τὸν παρελθόν, τὸ τὸσον σκοτεινόν. Βαδίσωμεν πρὸς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὸ φῶς, πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τὴν ζωὴν.*

Μαρία Μαρτέν

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ

Οἱ πρόγονοί μας ὅπως συσφίγγουν τὸν μεταξύ τῶν ἑλληνικῶν φυλῶν ἐνυπάρχοντα τῆς συγγενείας δεσμόν, ὅπως φυλάξουν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὰς ἀρχὰς καὶ παραδόσεις, ἐσύστησαν τοὺς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι, ὡς μας διδάσκει ἡ ἱστορία,

ἠδελφῶν πάντας, κατέπαυσαν τὰς μεταξύ τῶν πόλεων ὑφισταμένας διαφορὰς, καὶ ἐν γένει μεγάλως συνετέλουν εἰς τὸ νὰ διασωθῇ ὁ πολιτισμὸς, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ ἐθεμελίωσαν. 'Επὶ πλέον εἶχαν τὸ 'Αμφικτυονικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὅποῖον ἐκάστη τῶν δώδεκα φυλῶν ἔστειλε καὶ τὸν ἀντιπρόσωπόν τῆς, ὅπου ἐτελοῦντο θρησκευτικαὶ πανηγύρεις, καὶ τὸ ὅποῖον ἐβράβευε πᾶσαν ἀγαθὴν πράξιν ἢ ἐτιμῶρει πᾶσαν κακὴν.

'Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ 'Ἕλληνες, οἱ μὴ ἔχοντες τοιαύτας ἐορτὰς πρὸς σύσφιγγιν συγγενικῶν δεσμῶν, ἡμεῖς ἰδίᾳ οἱ ἐν τῇ ξένη ζῶντες καὶ μὴ ἀκούοντες πολλάκις ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα οὐδὲ λέξιν τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης, οἱ τῶν ξένων θυμαζόντες τὰς ἀδελφότητας καὶ συναθροίσεις καὶ τὴν πρὸς πᾶν ἰδικὸν των ὑπακοὴν καὶ πίστιν, ὡς τόπον συνετεύξεως δὲν ἔχομεν ἄλλο ἢ τὴν 'Εκκλησίαν, ὅπου ὑπάρχει τοιαύτη.

'Η 'Εκκλησία εἶνε τὸ σημεῖον τὸ φέρον ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ μακρὰν τῆς μητρὸς ζῶντα τέκνα, τὸ συσφίγγον τοὺς τῆς συγγενείας δεσμούς, τὸ ὑπεθυμίζον πᾶν ἱερὸν καθήκον εἰς τὸν εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα καὶ ἐν τῇ ξένη ζῶντα.

Εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς 'Εσπερίας φθάνων ὁ ξένος, μεταξύ τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως, τὰ ὅποια ἐπισκέπτεται, ἔχει βεβαίως καὶ τὴν 'Εκκλησίαν αὐτοῦ. 'Εκεῖ δικαιοκρίνεται ἢ καρδίᾳ ἢ τῶσδε ψυχρανοθεῖσα ὑπὸ τὴν ξένην ἀμείψφριαν, ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ πνεῦμα καὶ ἐπανευρίσκει τὴν δικαιοσύνην καὶ γαλήνην ὁ νοῦς. 'Εν τῇ 'Εκκλησίᾳ ἡ φωνὴ δὲν εἶναι ξένη, ἀκούει πλέον ὁ 'Ἕλλην μεγαλοφῶνως ἀναγινωσκόμενην ἢ ψαλλομένην τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν. Τὸ π, ὅς δόξαν Θεοῦ ἐκεῖνο οἰκοδόμημα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπέχει τόπον οἴκου καὶ πατρὶδος δι' αὐτόν.

Εὐλογημένα καὶ πέρων τοῦ τάφου αἱ χεῖρες, αἱ προέχουσαι τὰ χρεῖώδη πρὸς ἀνέγερσιν τοιούτων οἰκοδομημάτων. Πόσον ἡ ὑπαρξὶς αὐτῶν εἶναι ἐθνωφελὴς πάντες οἱ εἰς τὰ ξένα μένοντες γνωρίζουν καὶ κηρύττουν.

'Ἄλλ' ὅ,τι διαλάμπη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅ,τι κάμνη νὰ μὴ φρίνεται πλέον τὸ μέρος ξένον, ὅ,τι ἐπιφέρει τὴν ψυχικὴν θεοραπείαν, εἶναι καὶ πάλιν ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφησαν τὰ σοφὰ ἀναγνώσματα καὶ τὰ λαμπρὰ ἔμμετρα ποιήματα. Εἶναι ἡ πλουσία τῆς εὐγενούς αὐτῆς θρησκευτικῆς θεωρίας, ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ μεταφέρῃ τὴν διάνοιαν περυγίζουσαν εἰς σφαῖρας ὑψηλὰς, ἔταν καλῶς ἀναγινώσκηται αὐτὴ καὶ ἔταν πιστῶς οἱ θεσμοὶ καὶ αἱ παραδόσεις τηροῦνται.

Παρέστην κατ' αὐτὰς εἰς ἑλληνικὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ 'Εκκλησίαν μεγαλοπόλεως, ὅπου ἐνεκίας, ἀναγινώσκων τὸν Ἐξάψαλμον, πρέλειψεν ὀλόκληρον τὸν δ' ψαλμὸν, πληθῆσας ἀέσως ἀπὸ τοῦ γ' εἰς τὸν ε', διατί; Συντομίαις χάριν ἀνά γε! 'Ἄλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη. 'Εν γένει μετ' ἀσυνήθους σπουδῆς ἐφαίνετο ἐπισπευδομένη ἡ λήξις τῆς λειτουργίας. 'Η 'Εκκλησία εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνην ἀρχίζει τὴν θῆν, καιρὸς ἀρα ὑπῆρχε πολὺς. 'Η ἡμέρα ἦτο Κυριακὴ. Οἱ ἀνθρώποι δὲν ἐβιάζοντο ἴσως νὰ φύγουν, ἀφοῦ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην δὲν ἐργάζονται. Κύριός τις φινόμενος ἔχων κηθήντονα ἐπιτάτου καὶ ὁ ὁποῖος ἀπῆντησεν εὐγενέστατα εἰς ὅλας ἡμῶν τὰς ἀπορίας, ὅτε ἐκάμαμεν τὴν παρατήρησιν ταύτην, ἐμεῖδισσε μόνον χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Τί ἐσήμαινεν ἀνά γε τὸ μεῖδιμα ἐκεῖνο; τὸ δὲν βλάπτει; Τὸ δὲν ἐνοοῦν πολλοί; 'Εὰν ἐσήμαινεν ὅτι δὲν βλάπτει, λέγομεν ὅτι βλάπτει καὶ βλάπτει πολὺ. 'Ο νόμος

μας λέγει: ἀκρίθειαι ἐν πᾶσι καὶ ἐπὶ πᾶσι. 'Αρχὴ δὲ καὶ βᾶσις πάντων καὶ ἐπὶ πάντων εἶναι ἡ ἐκκλησία.

'Ὅχι λοιπὸν, ἀφοῦ τόση ἀξίεπαῖνος ὑπάρχει εἰς τὰς ἐκκλησίας αὐτὰς τάξεις, ἀφοῦ τόση παρατηρεῖται τῶν ἐκκλησιαζομένων κοσμία καὶ εὐσεβὴς στάσις, ἡ ἱεραρχία πρέπει νὰ γίνεταὶ τακτικὴ. 'Αφοῦ τόσαι θυσίαι καταβάλλονται διὰ τὸν πλοῦτον τῶν ναῶν καὶ τὴν κοσμίαν συντήρησίν των, διατί νὰ παραβλέπηται ἡ τακτικὴ ἐκτέλεσις τῆς ἱεραρχίας; 'Εὰν μάλιστα ληθῆ ὑπ' ὄψιν-ἔτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ εἰς τῶσδε ἄλλας ὑπάρχουν πολλοὶ 'Ἕλληνοπαῖδες, ἔχοντες μητέρας ἄλλοθρήσκους, αἱ ὁποῖαι ἀδυνατοῦν φυσικὰ νὰ δώσουν θρησκευτικὸν μάθημα εἰς τὰ τέκνα των ἢ νὰ λύσουν ἀπορίαν των, τότε θὰ καταστῇ καταφανέστερα ἡ ἀνάγκη τῆς τηρήσεως τῶν τύπων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἥτις ὀφείλει νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν χριστιανὴν μητέρα. Πᾶν ὅ,τι βλέπη τὸ μικρὸν, ἡ ἀκούη ἐν αὐτῇ εἶναι τύπος, τὸν ὁποῖον φυλάσσει δι' ὅλον τὸν βίον του. 'Η νέα αὐτῆ γενεὰ θέλει βραδίσει ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς προπαρασκευαζούσης αὐτὴν σημερινῆς. Μικρὰ ὑπεκφυγὴ γίνεται ἔξισ καὶ βραδύτερον φύσις, ἀλλοιοῦσα τὰ πράγματα καὶ μεταβάλλουσα τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν χαρακτήρα.

'Ανάγκη καὶ καλῶς καὶ ἀκριβῶς ἀναγινώσκονται τ' ἀναγινωσκόμενα, διότι ἂν αἱ Φράγγισαι ἐκεῖναι ψάλλτρικαι, αἱ καλῶς ψάλλουσαι, κακῶς τὰ ἑλληνικὰ ἐπρόφερον, ἢ πρέλειψον τι, δὲν ἤθελεν εἶσθαι παράδοξον ἐνῶ τὸ πρᾶγμα διαφέρει διὰ τοὺς 'Ἕλληνας τοῦ Θεοῦ λειτουργοῦς.

Μαρία Πινέλλη

ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΧΑΡΗ

Γ'.

'Εκ τοῦ ὕφους τῆς δημοσιευθείσης περικοπῆς τῆς περὶ Πλατῶν μελέτης τῆς Μαρίας Θεοχάρη φαίνεται ἡ ἐγνώψα μόνον εἰς κλασικὰς σπουδὰς συγγραφεύς, ἡ ἀνατόμος καὶ βαθεῖα μελετήτρια τῶν ἀρχαίων κειμένων, ἡ δεσμία καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν, τὰ ὅποια γηρικὸν μάλλον καὶ πολιτοῖχα διδάσκαλον προδίδουν, τρεφόμενον καὶ ὑπάρχοντα διὰ τῶν μεγάλων τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεων ἢ κόρην νέαν καὶ θαλαρῆν καὶ μειδιώσαν ἀκόμη πρὸς τὴν ἀνατολήν τῆς ζωῆς.

Εἰς ξένον τόπον, μόλις τὰ ἐδώλια τοῦ Ἰνστιτούτου ἀφήτακα, δὲν εἶχε λάθει καιρὸν νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπὸ τὰ δετὰ τοῦ κλασικισμοῦ, νὰ κρατήσῃ ἐκ τῶν μελετῶν τῆς τὰ ὥρατα μόνον καὶ μεγάλα νοήματα καὶ νὰ περιβάλλῃ αὐτὰ μὲ ἐνδυμα νέον, μὲ ὕψος καὶ μορφήν τῶν χρόνων μας καὶ τῆς ἐποχῆς μας.

Διὰ τοῦτο ἡ γλῶσσά τῆς φαίνεται τόσον ἐξεζητημένη, τὸ ὕψος τῆς μάλλον ξηρὸν καὶ ἐν τῇ διατυπώσει ἀκόμη τῶσδε ὥρατων καὶ δροσερῶν—δύναται τις νὰ εἴπῃ—ιδεῶν. Θύμα καὶ αὐτῆ τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος, τοῦ τὸσον δυσκολοῦ του, ἐνῶ ἡ δύνατο νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω τῆς ἐν γραπτῶν μνημεῖον, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀκμαίαν νεότητα καὶ τὸ ζωηρὸν καὶ μεγαλοφυῆ πνεῦμα τῆς, ἀφίνει δοκίμια ἐπιστημονικὰ μόνον, ἀλλὰ χωρὶς κλιλογικὰς ἀξιώσεις, χωρὶς τὸν τύπον καὶ τὴν ἰδίαν φυσιογνωμίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν φιλολογικὴν προσωπικότητα ἐκάστου συγγραφέως.

Ὁ θάνατος τὴν ἠείνησεν ὄλην ἰδικήν του. Δὲν τῆς ἔδωκε καιρὸν νὰ φέρῃ καὶ δι' ἡμᾶς τι μέγα, τί ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καὶ τὸν θάνατον νικοῦν. Καὶ ἡ μορφή της; ἀκόμη θὰ ἔμεινε βίως ἀγνωστος εἰς τὰς ἐπερχομένους γενεάς, ἐὰν αὐτὴ ἡ ἰδική, παίζουσα ὡς καλλιτέχνης, δὲν ἐζωγράφισεν ἐκυτὴν, ποζάρουσα ἀπέναντι τοῦ κατόπτρου της.

Καὶ ἀπέθανε μόλις; εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, περιηγουμένη τὴν Γερμανίαν καὶ ἀναδιψῶσα τὰς βιβλιοθήκας της, χάριν τοῦ συγγράμματός της, περὶ Βυζαντινῆς ἐποχῆς καὶ Σταυροφοριῶν, τὸ ὅποσον θὰ ἀπετέλει τὸ ἱστορικόν, οὕτως εἶπεῖν, συμπλήρωμα τοῦ ἔργου τῆς σοφῆς προκατόχου καὶ συμπολίτιδος της, Μαργαρίτας Ἀλβόνα Μηνιάτη, περὶ βυζαντινῆς Τέχνης.

Ἀπέθανεν εἰς Μερὰν τοῦ Τυρόλου, προσβλήθεισα ὑπὸ τύφου, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μὲ τὸν θάνατόν της ἐσβέσθησαν τόσαι ἐλπίδες, τόσα ὄνειρα περὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου μέλλοντός της. Ἡ ἀτυχὴς μήτηρ της, ἂν καὶ νῆα ἀκόμη, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην συμφορὰν καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἠκολούθησε τὸ τέκνον της εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὁραϊὰν νεκρολογίαν τῆς Μαρίας Θεοχάρη ἐδημοσίευσεν εἰς τεύχος ἰταλιστὶ ὁ Francesco di Monti, ἐν ᾗ ἐξαίρεται καὶ ἡ μεγαλοφία τῆς κόρης; καὶ τὸ ἐπὶ τῶ θανάτῳ τῆς πένθος τῆς Κερκύρας, ἡ ὁποία νῆας θὰ ἔϊρεπε δάφνης ἐκ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς τῆς Μαρίας, ἐὰν ὁ θάνατος δὲν τὸ ἐξερρίζωνε τόσον ταχέως.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Σ' ἔρμη πλάκα μητέρα γυρμένη
Μὲ παράπονο κλαίει πικρὸ
Μιὰν ἐλπίδα στὸ χῶμα θαμμένη,
Τὸ παιδί της τὸ μόνο, νεκρὸ.
Εἰς τὴν πέτρα αὐτὴν ποῦ δημοῖζει
Μάννας δάκρυ — λαχτάρα ψυχῆς —
Μιὰ παρθένα δειλὰ γονατίζει,
Κόρη ὠραία σὰ ῥόδο τ' αὐγῆς.
— Τί ζητᾷς εἰς τὸ μῆμα, παρθένα,
Ποῦ σκεπάζει τοῦ γυροῦ μου τὸ σῶμα;
"Ἄχ! τὸ δάκρυ δὲν εἶναι γιὰ σένα,
Τί ζητᾷς εἰς τῶν τάφων τὸ χῶμα;
Διῶχε, σὺ, στῆς ζωῆς τὴν αὐγοῦλα
Τὴ νυχτιά, ποῦ ζητᾷς νὰντικρύσης,
Φύγε, φύγε, ἀπ' τοὺς τάφους, παιδοῦλα,
Κε' ὦρα θάλλῃ, ποῦ ἐδῶ θὰ θρηνηθῆς.
— Μιὰν ἀγάπη στὸν κόσμον εἶχα ἡ μαύρη,
Μοῦ τὴν στέργεις τὴν σκληρὴ
Μιὰ καρδιά νεκρωμένη ποῦ θαῆρη
Συτρωπιά, ὦ, σὲ πέτρα ψυχρῆ;
Εἶν' αἱ τάφοι γιὰ μένα τὸ φῶς μου,
"Ἄχ! ὁ γηὸς, ποῦ ἀγαποῦσα, εἶν' ἐδῶ.
Σὺ, μητέρα, τὴν δὶναμιρ δός μου,
Εἰς τὸν τάφο σιμὰ νὰ θρηνηθῶ.
— Ἔσαι γιὰ κ' ἡ ζωὴ γιὰ δική σου.
Εἶν' αἱ τάφοι πικρὴ συτρωπιά,
"Ἄλλῃ ἀγάπη θὲ νὰῖρη ἡ ψυχὴ σου

"Ὁνειρα ἄλλα σὰ πλῆξας χρυσῶ.
Μὰ τῆς μάννας ἡ ἀγάπη, παιδί μου,
Δὲν φοβᾶται, δὲν τρέμει τὰ χροῖα
Κε' ἀπὸ πικρὰ γιομάτη ἡ ψυχὴ μου,
"Ὅπως εἶναι, θὲ νᾶναι κ' αἰῶνια.
Φύγε, φύγε, κ' ἡ ἀγάπη προσμένει
Μ' ἄρθη — ἐλπίδες — ἐσὲ νὰ στολίσῃ,
Γιὰ τὴ μάνα, ποῦ κλαίει θλιμμένη
Τὸ λουλουδί ποτὲ δὲν ἔ' ἀνθίσῃ.

II

"Ἄχ! γοπὸ ἦν ἀκόμα τὸ χῶμα,
Ποῦ σκεπάζει τ' ὠραῖο ἀγγελουδί,
Δὲν ἐχόρτασε ὁ χάρος ἀκόμα
Κε' ἄλλο πάλι θερίζει λουλουδί.
Τὸ μικρὸ μνηματάκι ἀντικρύζω
Νέα γυναικὰ μ' ἀνθεὸς νὰ στολίσῃ.
"Ἄχ! τὴ δόλια παρθένα γνωρίζω,
Στοῦ παιδιοῦ της τὴν πλάκα δακρύζει.
'Ἄπ' τὸ χῶμα, ποῦ δειχνεῖ ἡ μορφή της,
'Ἄπ' τὸ δάκρυ ἡ μαύρη! ποῦ φαίνει,
Νοιώθω, ποῦ ὁ ἀγγελος εἶναι παιδί της
Καὶ ποῦ αὐτὴ γαί ἡ μάνα ἡ θλιμμένη.
Ἀημοριά, ποῦ παρτοῦ κυβερνάει,
Μὲς τὰ στήθια της εἶχε βλαστήσῃ
Καὶ τυφοῦλα, μὲ νεῖδ ποῦ ἀγαπάει
Χαμογέλιο παιδιοῦ εἶχε γνωρίσῃ.
Μὰ τ' ὠραῖο μπουμπούκι, ποῦ ἀγέρι
Νὰ χαυδέψῃ δὲν εἶχε προφτάσῃ,
Τὸ θερίζει τὸ μαῦρο μαχαίρι
Νὰ στολίσῃ τοῦ Χάρου τὴν πλάση.
Τώρα, δύστυχη μάνα, κωτᾶζει
Στὸ ἔρμη μῆμα τοῦ γηοῦ, λημοριά!
Καὶ στὴν πλάκα ποῦ τώρα σκεπάζει
Τὸ παιδί της, φριχτὴ σκοτεινιά.
"Ἄχ! τὸ βλέπω, ποῦ ἡ μαύρη πορεῖ
Τὰ δυὸ χεῖλη ἀνοίγει μὲ πόνο
— «Τώρα νοιώθω, ποῦ ἀγνή, ἀληθινή,
Τῆς μητέρας ἡ ἀγάπη γαί μόρο»

Καλάμα, 29)10)98

Εἰρήνη Γ. Ζιβεταάνου

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ

Ὁ κ. ἀξιωματικὸς δὲν ἦτο οὔτε ὠραῖος, οὔτε εἶχε λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, οὔτε εὐγενῆ φυσιογνωμίαν. Ἦτο καλοκαμωμένος καὶ ἐλομφεῖτο ἐντὸς τοῦ ἐπικνωφορίου του, καλῶς προσηρημομένου ἐπὶ τοῦ σώματός του· τὸ ἐρυθρόν του πιλίκιον μὲ δύο χρυσᾶ σειρήτια ἐφέρετο χαριέντως ἐπὶ τῆς πλουσίας του κόμης καὶ ἔταν διήρχετο πέραστικούς δρόμους τὰ κορίτσια ἀντήλλαξαν εὐνοικὰ βλέμματα. Ἦτο ζυγὸς του πλησίον του μὲ τὸ μικρὸν της κουρασμένον βῆμα, μόλις ἐπρόφθικε νὰ ἀκολοθῇ τὸ στερεὸν βῆμα τοῦ στρατιώτου. Ἦτο λεπτὴ καὶ φιλάσθενος. Ἡ ξυκνή της καὶ λεπτὴ κόμη, τὰ καταγάλανκα μάτια της, αἱ λεπταὶ της καὶ κάτωχροι παρειαί, τὸ παιδικόν της σῶμα, ὁ ἀγὼν τοῦ βαδίσματός της, μὲ τὰ μι-

νὰ της βηματάκια, τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ ἐδείκνυε τὴν ὑπομονητικὴν της ἐγκρατέρισιν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐπέβλεπεν ἡ ἀναμικὴ καὶ μαλακὴ ἰδιοσυγκρασίς της.

Τὸ παιδάκι τὸν τοὺς ἠκολούθει καὶ ἐσύρετο ὡς κερπωμένον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν του χειρῶν εἰς τὴν γαντιωμένην μὲ λευκὸν δέμα χεῖρα τοῦ πατρὸς του. Ὁ ἦτο ἔως τριῶν ἐτῶν, ἀλλ' ἦτο παχουλὸν, ἀνηρόν, φρικωδῶς χαλασμένον ἀπὸ τὸν ὑπέρτερον στρατιώτην καὶ ἐπέμενε νὰ τὸ σηκώσῃ εἰς τὰ χεῖρα. Κάθε δέκα βήματα καὶ ἐκλαυθμύριζε, καὶ ἄφινε νὰ σύρεται μὲ τοὺς πόδας του ἠνωμένου, καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀδὲν θέλω νὰ περιπατήσω! . . .

Καὶ ἐνὸσφ ἐβάδιζαν εἰς τὰ περὶ μέρη, ὁ πατὴρ ἐσήκωνε τὸν μικρὸν, ἀλλὰ μόλις ἔφθικαν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ἀριστοκρατικῶν ὁδῶν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐκτίθηται εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ χονδρόν του φορτίον εἰς τὰς ἀγκάλας. Καὶ τότε ἐκείνη ἐσήκωνε τὸν μικρὸν παχουλὸν καὶ τὸν μετέφερε διαρκῶς ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἔλεγε «Ἐκουράσθης Μηνέτα;»

— "Ὅχι, διόλου. Καὶ ἀνεσηκώετο ὑπὸ τὴν λεπτήν της ἐξ ἀμερινοῦ πελερίναν, γαρνιρισμένην μὲ μίαν σειρὰν φοάντσαν, τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχεν ἀγοράσει πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν καὶ διευθετεῖ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ἐκ ψάθης πύλον της, γαρνιρισμένον μὲ πτερὰ ζεκατσκαωμένα ἀπὸ τὴν πολλὴν χοῆσιν ὁ ὁποῖος τῆς ἔπιπτεν ἔως τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἀντήλλαξαν οἱ δύο τῶν ἐν μειδίαιμα καλόν, μειδίαιμα συγκαταβατικόν, ὡς παγκρὶκὸν ὑπὸ τὸν μελανὸν μύτακα τοῦ ἀνδρὸς, ὡς μειδίαιμα εὐγνωμοσύνης καὶ εὐτυχίας ὑπὸ τὸ δειλὸν βλέμμα τῆς γυναικός. Ἀληθῶς ἦτο εὐτυχής. Ἀδιάφορος εἰς τὸ διαπερικτικὸν ψυχοσ, τὸ ὅποσον διεπέρα τὴν πελερίναν της, καὶ ἐκοκίνιζε τὰ χροακία τοῦ μικροῦ της, εἰς τὴν ὀμίχλην, ἥτις διήρχετο κάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς πᾶν φικόν, ρουπαρόν καὶ μελαγχολικὸν νέφον τοῦ Νοεμβρίου, τὸ ὅποσον ἐδάφυνεν ἐπὶ τῶν γυμνῶν δένδρων τῶν δρόμων. Ὁλόκληρος ἡ ψυχὴ της ἦτο προσηλωμένη εἰς ἀναμενομένην τινὰ εὐτυχίαν δειλὴν, βραθεῖαν, ἱερὰν, τὴν ἀνῆκουστον αὐτὴν εὐτυχίαν τῶν ἀγορῶν, τὴν ὁποῖαν δὲν γνωρίζουν ποσῶς αἱ καθημεριναὶ εὐποροὶ πελάτιδες τῶν ἐμπορικῶν, καὶ ἥτις εἶναι τὸ βραβεῖον τῆς ἐγκατεστήσεως τῶν πτωχῶν γυναικῶν. Ἐπήγαινε νὰ ἀγοράσῃ ἕνα χειμερινὸν καπέλλον, ἕνα καπέλλον νέον. Εἶχε κάμει οικονομίως δι' αὐτὸ ὄλον τὸ καλοκαίρι, καὶ ἤθελεν ἕνα ἰδιόρρυθμον, ἕνα ἀληθινὸν εὐμορφον καπέλλον, ἄξιον γυναικῶς ἀξιωματικοῦ.

Ἦθελε νὰ τὴν συνοδεύσουν ὁ σύζυγός της καὶ ὁ υἱός της εἰς τὰ ἐμπορικὰ διὰ νὰ τὴν συμβουλευσούν καὶ νὰ ἀποφασίσθῃ ἐν οἰκογενειακῇ συμβουλίῳ τί θὰ τῆς ἐπήγαινε καλλίτερα. Ἀλλ' ὅταν εὐρέθη ἐκεῖ, μόνη μαζῆ τῶν εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν θαλαπῆρην καὶ κλειστὴν, γεμάτην ἀπὸ καταστόλιστα καπέλλα, κατελήθη ἀπὸ φρενιτιώδη ἐπιθυμίαν νὰ δοκιμάσῃ ὅλα, ὅσα ἐφέρεμαντο ὡς χονδρὰ ἄνθη βρυτάτα ἐπὶ λεπτῶν κλάδων. Ἐπέταξε τὸ ἰδικόν της; τὸ ψάθινον εἰς μίαν γωνίαν, καταληφθεῖσα ἐνώπιον τῆς πωλητρίδος τοῦ καταστήματος ἀπὸ ἐντροπὴν αἰφνιδίαν διὰ τὰ κλιόντα πτερὰ της, τὰ ὁποῖα ὅλα μαζῆ μόλις ἤξιζαν δύο φράγκα. Δὲν ἐκουράζετο νὰ τοποθετῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, διευθετοῦσα τὸ κτέ-

νισμά της, τὸ ὅποσον εἶχε φοιζάσει διὰ τὴν περίστασιν, τὰς τελευταίας ἐπινοήσεις, μὲ βελουδά, peluche, καστὸρία, μὲ μεγάλους γύρους ἀνασηκωμένους, μὲ πτερὰ, μὲ φιογγούς ἀπὸ βελουδὸν σκωτσέζικον, μὲ ὠραίας κορδέλλας. . . Ἐβρισκεν ὅτι τῆς ἐπήγαινε καλὰ, διαφορετικὰ ἐπίσης εἰς κάθε δοκιμὴν. "Ἐλεγε μὲ κάποιαν λύπην εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις εὐρίσκειν ὅτι τῆς ἐπήγαινε ὅλα:

— Λοιπὸν αὐτό; . . . θέλεις νὰ τελειώσω, δὲν εἶναι ἀληθές; σὲ ἐξάλισα;

Ἐκεῖνος μὲ ἐν νεῦμα ἐπιεικὲς διεσκέδαζε, — τὸ νεῦμα ἐκεῖνο τῆς ὑπεροχῆς, τὸ ὅποσον ἔχουν οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, ὑποκύπτοντες εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῶν χαϊδευμένων μικρῶν — καὶ ἐπὶ τέλους τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν:

— "Ἀκουσε, Μηνέτα, κάμει τὴν δουλειὰ σου μιά φορὰ καὶ εἶσαι ἐδῶ. . . Ἐγὼ παγαίνω εἰς τὸ ἀναγνωστήριον νὰ ρίψω μίαν ματιὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ὅταν ἐκλέξῃς, θὰ ἐπαλέθω νὰ σοῦ δώσω τὴν γνώμην μου.

Δὲν ἀντέτεινε διόλου. Ἐστενοχωρήθη ὀλίγον, ὅπου δὲν ἔμεινε διὰ νὰ ἰδῇ πόσον ἦτο χαριτωμένη μὲ τὰ ὠραία αὐτὰ καπέλλα, ἀλλ' ἐνόει καλῶς ὅτι εἶχε καὶ δίκαιον. Ἄλλως τε θὰ τῆς διηγέτο καὶ τὰ νῆα καὶ δὲν θὰ εἶχαν ἀνάγκην νὰ ἀγοράσουν ἐφημερίδας.

Ὅταν ἐκεῖνος ἀπῆλθεν, ἠσθάνθη ὅτι ἦτον ἐντελῶς ἐλευθέρω. Ὁ μικρὸς εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ καναπέ. Ἐκείνη τότε ἐδοκίμασε ὅλα τὰ καπέλλα ἐπικνελημμένως, σχεδὸν τρεῖς φορὰς ἕκαστον, κάμνοντα παραβολὰς καὶ σκέψεις ἐπὶ ἐκάστου· ἐπεθύμει νὰ δοκιμάσῃ ὄλον τὸ μέγα κατὰστημα, εἰ δυνατόν, καὶ ἠρώτα:

— Δὲν ἔχετε παρὰ μόνον αὐτά; Κε τεχαῖτο τῆς πληρωμένης ἐπιεικίας τῆς πωλητρίδος, χωρὶς νὰ σκοτίζεται διὰ τίποτε καὶ μὲ αὐτὴν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, μὲ αὐτὴν τὴν ἠδονὴν τῶν διαταγῶν, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ ὑπηρετῶνται.

Ἐπὶ τέλους ἡ πωλητρίδα ἀπὸ τὰς πολλὰς συμφωνίας, ἔλασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐκάλεσεν ἕνα ἐπιθεωρητὴν τοῦ καταστήματος, ὅστις ἦλθε, — πολὺ ἀξιοπρεπῆς, φέρων λευκὸν λαμιοδέτην — ἀνεσκάλευσε τὰ συρτάκια, μετέφερεν ὀλόκληρα τὰ κρεμστήρια τῶν πύλων ἐνώπιόν της, καὶ ἐνησυχολήθη αὐτὸς ὁ ἴδιος μετ' ἐξαιρετικῆς εὐγενείας διὰ τὴν μικρὰν κυρίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἐκείνη μεθυσμένη, τὸ πνεῦμα ἐν ἐξάψει καὶ πυσσῆ ἔχουσα, ἐφλυάρει αἰσθανομένη ὅτι ἦτο ἔξυπνος καὶ ὠραῖος.

Καὶ τῷ ὄντι εἶχε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν καλλονὴν, τὴν ὁποῖαν εἰς παρομοίαν στιγμὰς βλέπομεν καὶ εἰς τὰς πλέον ἀδικημένους ἀπὸ τὴν φύσιν.

Ἐν τῇ μέτῃ της διέκρινε μακρόθεν ἐπιστρέφον τὸ ἐρυθρόν πιλίκιον διὰ μέσου τῶν παρκατασμάτων. Ἐτρέξεν εἰς συνάντησίν του εἰς τὸν διάδρομον. Ἡ ἐκλογή της ἐτελείωσε, χροῦμένη δὲ μὲ τὰς παρειὰς ῥοδόχρους, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐκπέμποντας λάμψεις σαφειρίνης, μὲ ὄλας τὰς γοαμάδας καὶ τὰς γωνίας τοῦ προσώπου ὡς στρογγυλευμένους ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἐκ peluche μεγάλου πύλου.

— Εἶμαι ὠραῖα; ἠρώτησε.

Ἀπήντησε, χωρίς νὰ τὴν κυττάξῃ — Ἐννοεῖται. Ἡ προσοχή του δὲν ἦτο ἐκεῖ. Εὐρύς τί ἀνέγινε; Συνήλθεν ἡ ἐπιτροπή τοῦ Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς στρατιωτικῆς ἐνδυμασίας. Τὸ dolman κηταργεῖται καὶ ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματός τοῦ καινούργιες ἐπικνωφόριον. Πρέπει νὰ σπεύσω νὰ πάρω ἀριθμὸν εἰς τὸν ράπτῃν καὶ νὰ προβῶμεν ἀμέσως εἰς οἰκονομίας, ὅπως οἰκονομηθῇ τὸ ἀντίτιμον . . .

— Ἄ! εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ ἐκεῖνος προσέθηκε: — Κρίμα ὅτι δὲν εἶχες ἀγοράσει προτιήτερα τὸ καπέλλον σου. Θὰ το εἶχμεν πληρώσει, καὶ θὰ ἤρχίζαμεν τῶρα νὰ οἰκονομῶμεν διὰ τὰ ἰδικά μου . . .

— Ναί, εἶπεν ἐκείνη, μὲ τοὺς βραχ'όνας παραλυμένους καὶ ἐρριμμένους ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ἰσχύων τῆς. Δὲν πειράζει. Θὰ διορθώσω τὸ νυμφικόν μου καπέλλον.

— Ὡ! εὐγε! ὠραία ἰδέα, ἀνέκραξεν ἐνθουσιασμένος. ἦ το πολὺ ὠραῖον τὸν πρῶτον χρόνον τοῦ πνικτρουθῆκαμε

Ἡ δυστυχὴς ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ἐπιθεωρητὴν τὸ ἐκ peluche καστόριον, βαρὺ ἀπὸ τὰ στολίσματα καὶ τὰ ὠραία πτερά.

Ἐπειτα ἐξανάβαλε βικστικά, χωρίς νὰ κυττάξῃ εἰς τὸν καθρέπτην, τὸ ψάθινόν τῆς καπέλλο μὲ τὰ ριμμένα καὶ ξεφρεσκαρισμένα πτερά του, τὰ ὅποια ἐφάνιντο ὡς νὰ ἔκλαιεν, διότι θὰ κατεδικάζοντο νὰ ὑπηρετήσουν ἀκόμη.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς εἶπε μὲ χαμηλὴν φωνήν: — Ἐὰν σὰς ἀρέσῃ τὸ καπέλλο, διὰ τὴν τιμὴν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν

Ἄλλ' ἐκείνη ἀνένευσε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς, μὲ κίνησιν βραδείαν, ἀποφασισμένη καὶ ἀπεγοητευμένη. Ἐπῆρε καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ παχουλὸ τῆς παιδί, τὸ ὅποσον ἐγκρίνιαζε. δυστηρηστέον ὅτι τοῦ ἐχάλασαν τὴν ἡσυχίαν του. Καὶ ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις ἐλοξοδρῶμι μὲ ἐπιτετηθευμένους προφυλάξεις ἐντὸς τοῦ συμπυκνωμένου πλήθους τῶν κυριῶν, τὸ πιλίκιον ἔχον ἀνυψωμένον, ἀμέριμος, καὶ μὲ τὴν δεξιὰν κρατῶν τὴν σπάθην του.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν

Ἄθηνᾶ Μοντουόρη

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πείρας συνειθίζει νὰ θεωρῇ τὸν χρόνον ὡς τὸν μέγιστον αὐτοῦ βοηθόν. «Ὁ χρόνος καὶ ἐγὼ καθ' οἰκουμένην», ἔλεγεν ὁ καρδινάλιος Μιζαρίνος. Λέγουσιν, ὅτι ὁ χρόνος παρηγορεῖ, ὅτι καθωρνίζει τὰ πράγματα· συγχρόνως ὅμως καὶ διδάσκει, ὠρμάζει τὴν πείραν, τὴν δὲ σύνεσιν καθιστᾷ καρποφόρον. Δύναται νὰ εἶναι φίλος ἢ ἐχθρὸς τῆς νεότητος, παρηγορία ἢ δῆμιος τῶν γερόντων κατὰ τὴν χρῆσιν, ἢ ἐποιήσαντο αὐτοῦ.

Ὁ χρόνος, λέγει ὁ Γεώργιος Χέρβερτ, εἶνε ὁ ἐπιδέξιος δαμαστὴς τῆς νεότητος. Ὄταν τις εἶνε νέος, πόσον ὁ κόσμος φαίνεται αὐτῷ ὠραῖος καὶ λαμπρὸς! Τὸ πᾶν παρίσταται νέον, πλήρες χαρᾶς καὶ ἡδονῆς. Ὄσον ὅμως τὰ ἔτη ρέουσιν, εὐρίσκομεν τὸν κόσμον τόπον λύπης μᾶλλον ἢ χαρᾶς.

Ἡ πρακτικὴ μάθησις ἀποκτάται ἐν τῷ σχολείῳ τῆς πείρας. Τὰ παραδείγματα καὶ ἡ διδασκαλία εἶνε ἀναγκαῖα μέχρι τινὸς βαθμοῦ· ἀνευ ὅμως τῆς πείρας τῶν βιωτικῶν πραγμάτων μένομεν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς θεωρίας. Πρέπει τις νὰ ἐπισκοπήσῃ τὸ θετικὸν μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ὅπως ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἀποκτήσῃ τὴν χροιάν ἐκείνην τῆς ἀληθείας

ἣν δὲν διδίδει, οὔτε ἡ ἀνάγνωσις, οὔτε ἡ διδασκαλία, ἀλλὰ μόνον ἡ καθημερινὴ μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἐπιμίξια.

Ὅπως ὁ χαρακτήρ ἔχῃ ἀξίαν, πρέπει νὰ εἶναι τιοῦτος, ὥστε νὰ διατηρῆται στερεὸς καὶ εὐσταθὴς ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ἐργασίᾳ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐν τοῖς πειρασμοῖς καὶ ταῖς δοκιμασίαις, πρὸς δὲ τούτοις νὰ δύναται νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν καθημερινὴν τριβὴν τοῦ βίου.

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια συνίσταται εἰς τὸν σεβασμὸν τῆς προσωπικότητος τοῦ πλησίον. Ὁ θέλων νὰ ἐκτιμᾶται παρὰ τῶν ἄλλων πρέπει νὰ ποδίδῃ αὐτοῖς ἐκτίμησιν. Πρέπει νὰ σέβηται πῶς πάσας τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅταν εἶνε ἐτιμωρὸς τῶν ἑαυτοῦ. Ὁ καλῶν τρόπων ἄνθρωπος, εὐπροσηγῶρως φέρεται ὅταν μεθ' ὑπομονῆς ἀκούῃ τὸν πρὸς αὐτὸν λαλοῦντα καὶ συνήθως ἐλκύει τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ. Δεικνύεται ἀνεκτικός, ὑπομονητικός καὶ ἀπέχει αὐστηρᾶς κρίσεως· διότι ὅσας αὐστηρῶς κρίνομεν τοὺς ἄλλους, προκαλοῦμεν καὶ τούτων τὴν αὐστηράν περὶ ἡμῶν κρίσιν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ὀμολογοῦσι πρὸς τοὺς ἀλαμπεῖς ἀδάμκντας, λείπει παρ' αὐτῶν ἡ λάμψις, ἥτις ἀποκτάται διὰ τῆς προστριβῆς καὶ συγχρωτίσεως μετ' ἀνθρώπων κηλιτέρας ἄγωγῆς.

Μαρία ρόσου

Κατὰ λάθος τοῦ τυπογραφείου ἐτέθη εἰς τὸ παρελθόν φύλλον ὑπὸ τὸ **Ἄλλᾶ** . . . τοῦ ἀοιδίμου Βασιλειάδου, τὸ ἀναδημοσιευθὲν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναγγελθείσης ἐορτῆς τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος του, τὸ ὄνομα τῆς ἐκ Σύρουδος Εὐκνήθης Διδαχοπούλου, εἰς ἣν ὀρεῖλεται μόνον ἡ ἰδέα τῆς ἐν λόγῳ ἀναδημοσιεύσεως.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Βόειον à la Portugaise. Λαμβάνετε ἓνα καλὸ κομμάτι βοειδινὸν κρέας τρυφερόν, ἂν εἶναι δυνατόν ἀπὸ μὲρῶν, κτυπήσατέ το μὲ τὸν μπατζά, ἔπειτα κόψατε εἰς μικρὰ τεμάχια μίαν φέταν χοιρομηρίου καὶ ἀναμιγνύετε διάφορα κωρωδικά, θυμάρι, ὀλίγον μοσκοκάρυδο, κανέλα, γαρύφαλο, πιπέρι καὶ ὀλίγον ζωμὸν λεμονίου. Τὰ ἀνακατεύετε καὶ γεμίζετε τὸ κρέας ἀφοῦ προηγουμένως τὸ τρυπήσατε εἰς διάφορα μέρη. Δέσατέ το μὲ ἓνα σπάγγο ἀφοῦ τοῦ δώσατε ἓνα ὠραῖον σχῆμα. Θέσατε εἰς κατσαρόλαν κρεμμύδια φιλοκομμένα, ἓνα φύλλον λάφνης, ὀλίγη φλοῦδα λεμονίου, λάδι ἢ βούτυρο. Τὰ πτηγρίζετε εἰς δυνατὴν φωτιάν, ἀλευρώσατε τὸ κρέας εἰς ὀλίγην φαρίαν καὶ ρίψατε καὶ αὐτὸ εἰς τὴν κατσαρόλιν. Ἀφοῦ λάβῃ ὠραῖον χρῶμα τὸ βρέχετε μὲ καλὸν ξεῖδι ἀφοῦ τὸ ἱεροροῦση, τοῦ ρίπτετε νερὸ ἢ ζωμὸν, ἐὰν ἔχητε ἕως τὸ μέσον, ἀλατίζετε καὶ κτεπάσατε τὴν κατσαρόλαν ἐρμητικῶς μὲ ἐλαφρὰν πυρὰν ἄνωθεν καὶ κάτωθεν. Τὸ ἀφίνατε νὰ βράσῃ τρεῖς ὥρας, βρέχουσαι αὐτὸ ἐν ὅτε μὲ τὸν ζωμὸν τοῦ Κατόπιν ἀκαίρεσατε τὸ κρέας, περάσατε τὴν σάλτσα ἀπὸ τὸ τρυπητὸν, ξεπαχιάσατε καὶ ἔξαναβάλατε σάλτσα καὶ κρέας εἰς τὴν κατσαρόλαν μὲ κίπαρη, ἐὰν σὰς ἀρέσῃ καὶ τὴν ἀφίνατε νὰ πάρῃ μίαν μόνον βράσιν. Τὸ σερβίσατε ἀφοῦ τὸ κόψατε εἰς λεπτὰς φέτας καὶ τοῦχύνετε ἐπάνω τὴν σάλτσαν του προσθέτουσαι εἰς τὴν πιατέλαν ὅποιανδήποτε θέλετε γαρνιτούρα.

Εἰς τοῦ Ἐμμανουὴλ Μ. Βουγᾶ

ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀρ. 40

ἔφθασαν αἱ ἀγγλικαὶ κάλτσαι ὄλων τῶν εἰδῶν, ἐπίσης τὰ βασκορσέ ἐσωφόρικα καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ κάλλιννα, ἄπειρα βέλα καὶ Γαρινιρίματα φιερεμάτων καὶ οἱ γαλλικοὶ Κορσέδες Οὐρανίνας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πιάνου, ἔχουσα ἀρίστης συστάσεως καὶ συνιστωμένη εἰδικώτερον καὶ παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.